

[Alfred Kristensen.]

en prisopgangsperiode, og derfor var der indtrådt en nivellering. Altså, hvis der var sket det, som man fra den pågældende gruppe af tjenestemænd havde regnet med, at priserne var gået nedad, så havde man ikke fra den side fundet anledning til at røre ved det principielle, for så var spændvidden blevet større og større mellem de lavest lønnede og de højest lønnede. Nu skete det omvendte, og det — siger man — kan man ikke være tjent med.

Hvis der nu havde været et virkeligt sammenligningsgrundlag, et udgangspunkt, som man kunne kalde det normale, kunne man måske have talt om hele spørgsmålet, men det forekommer mig, at man ikke sådan uden videre kan finde et sammenligningsgrundlag eller et udgangspunkt, man kan betegne som det normale. Man har taget året 1939 som udgangspunkt for sine beregninger og er derved nået til, at man er kommet et meget stort beløb bagefter. Men hvem siger nu, at 1939 er det rigtige sammenligningsgrundlag eller udgangspunkt? Hvis man gik tilbage og tog årene 1929, 1918 eller 1909 som udgangspunkt, ville der blive meget, meget større forskel. Man glemmer at regne med, at et demokratisk samfund i udvikling kendetegnes bl. a. derved, at spændvidden må blive mindre og mindre, og jeg tror, man gør rigtigt i at prøve på at vurdere hele dette spørgsmål udfra den rent praktiske betragtning, at der sker en vis uret her; for således som hele lønningssystemet er bygget op for statstjenestemændene, falder hovedparten af de ca. 15 mill. kr. ekstra, som nu bliver bevilget efter det nye princip, ikke blot på de højest lønnede, men også på de ældste tjenestemænd. Hvis man vil gå grupperne igennem, vil man finde, at langt, langt det største antal af millionerne falder på dem, der har børnene fra hånden, og som efter mit skøn ikke har den samme trang til at få et ekstrabeløb som de yngre tjenestemænd, der findes indenfor alle grupper, også indenfor de klasser, som her skal have et ekstrabeløb.

Altså, disse to ting gør, at jeg ikke kan forstå, man har rejst dette spørgsmål og prøvet på at bringe det så stærkt i forgrunden, som man har. Man må jo regne med, der kan være en vis fare for bagslag, når man først har trukket det så hårdt op, som det er sket i dette forhold.

Løvrigt vil jeg gerne udtrykke min glæde over, at det er lykkedes for den højtærede finansminister endnu en gang at opnå forlig, som man nu siger, med tjenestemændene.

Jeg tror — og i så henseende mener jeg, min opfattelse deles af tjenestemandsoverorganisationernes ansvarlige ledere —, at tjenestemændene ville være meget, meget dårlig tjent med det, hvis den dag nogen sinde skulle komme, da deres løn- og arbejdsvilkår o.s.v. skulle bestemmes af rigsdagen, der utvivlsomt ville følge den rent politiske linie i stedet for den linie, man hidtil har fulgt, nemlig ved forhandling fra hver side af bordet at søge at nå til et resultat.

Jeg vil udtale min anerkendelse af, at det er lykkedes for ministeren at nå dette resultat, og jeg vil udtale min anerkendelse til de forhandlingsberettigede tjenestemandsoverorganisationers ledere af, at de har forstået, at det er dér, deres interesser skal varetages, og ikke på et andet sted, hvor det let bliver andre motiver, der kommer i forgrunden.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget, som det her er forelagt.

Stegger Nielsen: Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå ind i nogen debat om selve tjenestemandsløven og dens principper, men herom kun sige, at jeg betragter forslaget som en ajourføring, der tilsigter at give tjenestemændene dækning for den lønstigning, der har fundet sted udover pristalsreguleringerne i det private erhvervsliv.

Forslaget hviler jo på et forlig, som den højtærede finansminister og de forskellige tjenestemandsoverorganisationer har indgået. Hvorvidt den sammenligning, der er foretaget med tjenestemændenes kår og lønninger i det private erhvervsliv, er en helt rigtig sammenligning, bliver en sag for sig, som jeg heller ikke ved denne lejlighed skal komme ind på; der er forskelle her, også forskelle på adskillige områder i tjenestemændenes favør, men jeg gør opmærksom på, at mit parti i folketingsbetænkningen har givet udtryk for, at den økonomiske lønpolitik i de senere år har været af en sådan art, at den har virket i retning af en forringelse af tjenestemændenes kår, og at en stadig forøgelse af købekraften ved udpumpning af offentlige midler ikke er egnet til at standse denne udvikling, men tværtimod. Mit parti er betænkelig ved hele den udvikling, som vi er inde i. Det var et lavere pris- og omkostningsniveau, der skulle styrke pengens købeevne. Den vej havde været sundere og bedre end løntillæggenes vej og været en vej, som var blevet påskønnet af tjenestemændene. Men udviklingen har, siden vi fik lønningssloven af 1946, der var en god lov, hvad der blev erkendt fra alle sider, været sådan, at tjene-